

PARCENT MEMÒRIA VIVA | VALOR NATURAL

[00:00:05] **Santiago Poquet:** Les coves que conec jo sí, són molt xicotetes. Mira, ahí n'hi ha una que es diu l'Avenc del Remolí, que està en la caseta forestal, que ahí a uns quinze o vint metres. D'ahí que pensava en la corda. I no vaig poder aguantar més que una llima, però bé, vaig poder eixir. I bé, ahí hi ha una cova que no és cova ni res, és el Penyó. Però al final vaig anar i allí hi havia un mussol marí gran. Un mussol bonico. Després en la Foia, que és una font que hi ha a mitja muntanya enfront, que no sé si ara la netejat està l'avenc de la Foia, que és un camí i eixa és una estratègia d'això. Però al costadet jo de xicon entrava a un forat que entrava a la coveta del flare o algo era un cau de conill. Jo vaig entrar. Després la coveta dels coloms que hi ha pujant, perquè a dalt més amunt hi ha el cau de l'escurçó que diuen. I. Després enllà, abrics, abrics, abrics, refugis. I a la muntanya, a la Penya hi ha la cova de la Rompuda i allà les coves de Cecili. Aquella zona aquella de roig que es veu allí. Allí també són abrics que tancaven el canal fent posaven pedres davant el carrer. Es comença a la mateixa casa que comença al carrer on està la cova. La mateixa casa comença al carrer on comença i està el pati de dins. Aquesta cova abans s'entrava a peu pla, però s'entrava sense ningun tipus de dificultat. Entrava aixina de pla el pla, o bé sense cordes ni res, i va per baix de tot el carrer i arriba a estar bastant lluny.

[00:01:59] **Santiago Poquet:** Jo no sé ni plànols, es fixa, però 500 metres segurs està molt bé. I després a les cases, com no, anava a Teseu i es tiraven les condícies abans de les primeres necessitats fecals. Això ho feien al costat del matxo. Després trencaven la vainilla i parava tot mesclat amb el fem del matxo. Però després, més avant ja es van posar les gàbies més dutxaven perquè no n'hi havia. I entones, en la mateixa cassola llevem tots. I ja hem fet i estem connectats directament. Érem privilegiats perquè tiraven l'aigua directament a la cova. I quan tu entres dalt se'n veuen dos. Els altres segurament sabien que s'abocava per les pedres arrancada i la cova. Eixa, però, és només que no estava a casa. Allí a una altura de 15 metres. He de dir que jo no bote pel que puga passar. No és veritat la gent quan ho veu? S'emociona i diu que no pot ser. I després ja va més menudet i va fent carreronets i es fa més i és molt llarga. Però ahir la gent entrava antes jugaven els xiquets i després la van tapar. Van jugar fent pintures, però no feien grafitis en spray. I el fang de les coves. Normalment hi ha puestos que tenen fang, roig, argila. I el fang. Home, ho ha vist jo, M'ho han contat i posaven els noms a les parets de la cova en l'argila. Inicials. Jo conec varios noms,

però bé, i després resulta que vam fer unes obres al carrer i eixes obres van tirar a les escombraries. Volien tapar la boca tapada.

[00:03:45] **Santiago Poquet:** I el de la casa, clar, hauria d'aprofitar el solar que tenia allí i tal. I vam fer un pou i vam fer un pou que tindrà uns vuit metres i ara és en una corda. I a part d'això té la Colmenar. I dic hem tirat molta escombros per arribar, al 8 metres, però seria més fondo i això ara està en un pou dins d'una casa particular. Mira un altre cop aquí baix. El que passa és que jo no la trobo mai. Ahir vaig entrar a un pou que es diu El poble de Sacos. Doncs el dia que anava a la cova d'esbarzer i no l'he vista mai, em diu Com que no em queda a mi, no ho sé. I pecata minuta no ho sé. I una volta està també el poble. Va vindre uns arqueòlegs arqueòlegs de no sé si d'Alcoi i vine i eixe pal I tu saps la cova del barranc de Bono? Però venien a buscar la cova de l'Esbarzer, que em va estranyar molt perquè jo no sabia que venien d'Alcoi. Una de les fites. Normalment les fites són els vessants o les vessants. A més, no cal tindre molt de trellat. Les dividixen territoris. És a dir, que si és d'este riu, si tira a vegades d'un altre riu és com les conques dels rius. És a dir, la ribera. Este és teu i l'altre és. Ací l'únic problema que hi pot haver per a mi és la fita en el canalé que també havia vist ací. Trobe que el camí puja per ahí la fita. Aixina està ahí a les antenes de dalt. I tot açò a cavall.

[00:05:16] **Santiago Poquet:** I tot açò a cavall. Ahí està allà, inclús el Penyó. Trobe que tamé i l'altre que hi ha a l'altre costat de Tàrbena. I n'hi ha més. Història de la muntanya estaria ple primer i segon n'hi hauria canal i el canal per a la gent. A més, el canal i els bancals no solien anar perquè mossegaven les olives i menjaven. Açò si, per a pasturar cal demanar permís si te'l donaven i si no passàvem per la muntanya. Entonces la muntanya estava més neta que els ramats. I ací estem. Em sembla que si estem allà l'assegador no estic segur. Sé què passa així. No ho sé. Però sí que sé que el pas és este. Colla de rates anaven buscant el replà pel barri que sé que baixa. El replà és una muntanya aquí al mig. Doncs això és la canyada que diuen en castellà l'assegador. I anaven per la transhumància. Eixe és un camins que jo no conec aquest any, però que a mi les voltes que el meu mestre deia que era el Cid Campeador va passar per ahí i no ho sé, però igual, perquè resulta que l'únic pas entre la Marina Baixa i Alta, més proper a la mar fóra este i que ahí està emmascarat. No sé si heu passat el Mascarat. Han fet dos túnels i es pot passar perquè està el racó de tots. Allí no pot passar i l'única manera

de passar és el camí de les Voltes. Igual era el trànsit de la Marina Baixa i alta per ací.
Més avant per allà. Alcoi. Això hi ha vies fer dos carrils.